

CAPÍTOL 1

La colla de viatgers caminava pel corriol entre l'aigua clara i lluent del riu de l'Herba i el penya-segat de pedra calcària blanca ratllada de negre, seguint el camí que avançava paral·lelament a la riba dreta. Van passar en fila índia pel meandre, on la paret de pedra sobresortia i s'atansava a la vora de l'aigua. Davant d'ells, una sendera més estreta es bifurcava i es desviava cap al gual, on el riu es feia menys profund i l'aigua bombollejava al voltant de les roques protuberants.

Abans d'arribar a la cruïlla del camí, una dona jove que anava de les primeres es va parar en sec i va mirar fixament endavant, amb els ulls esbatanats i absolutament immòbil. Va indicar alguna cosa amb la barbeta; no es volia moure.

—Mireu! Allà baix! —va xiuxiuejar atemorida—. Lleons!

En Joharran, el cap de la colla, va alçar el braç perquè els altres s'aturessin. Just després del punt en què el camí es bifurcava, van veure uns lleons de les cavernes de color torrat clar voltant per l'herba. De fet, aquesta era un camuflatge tan eficaç que, si no hagués estat per l'aguda visió de la Thefona, no els haurien detectat fins que no haguessin estat molt més a prop. La dona de la Tercera Cova tenia una visió excepcionalment bona i, tot i ser molt jove, era famosa per la seva capacitat de veure-hi a la llunyania i amb precisió. Aviat havien reconegut el seu do innat i l'havien entrenada des de petita; era la millor guaita que tenien.

Gairebé a la cua del grup, caminant davant de tres cavalls, l'Ayla i en Jondalar van mirar endavant per veure per què no avançaven.

—Per què ens devem haver parat? —va preguntar en Jondalar, mostrant preocupació amb la seva característica corrugació de celles.

L'Ayla va observar amb atenció el cap i les persones que l'envoltaven i, instintivament, va posar una mà protectora davant del farcell

calentó que duia en una manta tova de pell, lligada al pit. La Jonayla acabava de mamar i dormia, però es va bellugar una mica en sentir el tacte de la seva mare. L'Ayla tenia una habilitat misteriosa per interpretar el significat del llenguatge corporal, que havia adquirit de petita quan vivia amb el Clan. Va saber que en Joharran estava alarmat, i la Thefona, espantada.

L'Ayla tenia també una visió extraordinàriament aguda. A més, podia captar sons per sobre l'abast normal d'audició i sentir els tons greus més baixos. Els seus sentits de l'olfacte i el gust també eren subtils, però ella no s'havia comparat mai amb ningú i no s'adonava de fins a quin punt la seva percepció era extraordinària. Havia nascut amb tots els sentits penetrants, i això sens dubte havia contribuït a la seva supervivència després de perdre els seus pares i tot el que coneixia des dels cinc anys. Tot el seu aprenentatge havia estat autodidacte. Havia desenvolupat les seves aptituds naturals durant els anys que va estudiar els animals, sobretot carnívors, quan intentava aprendre a caçar.

En el silenci, va distingir el feble però conegut rugit dels lleons, va detectar la seva flaire peculiar en l'ínfima brisa i va notar que diverses persones de la capçalera del grup miraven endavant. Quan va observar en aquella direcció, va veure que alguna cosa es movia. De sobte, els felins amagats a l'herba van aparèixer enfocats. Va distingir dos lleons joves de les cavernes i tres o quatre d'adults. Es va posar a caminar mentre amb una mà agafava el llançador, lligat en un llaç del cinturó, i amb l'altra, una javelina del carcaix que duia penjat a l'esquena.

—On vas? —va preguntar en Jondalar.

L'Ayla es va aturar.

—Allà davant hi ha lleons, just després de la bifurcació —va xiuxiuejar ella.

En Jondalar es va girar a mirar i va veure un moviment, que, ara que sabia què havia de buscar, va interpretar que eren lleons. També va agafar les seves armes.

—T'hauries de quedar aquí amb la Jonayla. Hi aniré jo.

L'Ayla va mirar el seu nadó adormit i, després, el va mirar a ell.

—Ets bo amb el llançador, Jondalar, però almenys hi ha dos cadells i tres lleons; segurament n'hi ha més. Si els lleons creuen que els cadells estan en perill i decideixen atacar, necessitaràs ajuda, algú que et faci de reforç, i saps que sóc la millor, després de tu.

En Jondalar va tornar a arrufar el front mentre pensava i la mirava. Llavors va assentir.

—Entesos... però queda't darrere meu. —Va detectar moviment de cua d'ull i va mirar enrere—. I els cavalls?

—Saben que hi ha lleons a prop. Mira'ls —va dir l'Ayla.

En Jondalar els va mirar. Tots tres cavalls, inclosa la nova poltra, miraven endavant, alertes i conscients dels enormes felins. En Jondalar va tornar a arrufar el front.

—Estaran bé? Sobretot la petita *Grisa*?

—Saben que no s'han d'acostar a aquests lleons, però no veig el *Llop* —va dir l'Ayla—. El cridaré amb un xiulet.

—No caldrà —va dir en Jondalar, tot indicant una altra direcció—. Ell també deu haver sentit alguna cosa; ja ve.

L'Ayla es va girar i va veure un llop que corria cap a ella. El cànid era un animal magnífic, més gran del normal, però una ferida, a conseqüència d'una baralla amb altres llops que l'havia deixat amb una orella torta, li donava un aspecte desimbolt. L'Ayla li va fer el senyal especial que feia servir quan caçaven plegats. El *Llop* sabia que havia de quedar-se a prop i estar pendent d'ella. Van passar cap al davant, esquivant els altres, intentant no provocar una alarma innecessària i moure's amb la màxima discreció possible.

—M'alegro que siguis aquí —va dir en Joharran baixet quan va veure que el seu germà, l'Ayla i el llop apareixien silenciosament i amb els llançadors a la mà.

—Saps quants n'hi ha? —va preguntar l'Ayla.

—Més dels que em pensava —va respondre la Thefona, intentant aparentar tranquil·litat i dissimular la por—. Quan els he vist, he pensat que n'hi havia tres o quatre, però es belluguen per l'herba, i ara crec que n'hi poden haver deu o més. És una bandada de les grosses.

—I se senten molt segurs —va dir en Joharran.

—Com ho saps? —va preguntar la Thefona.

—Perquè ens ignoren.

En Jondalar sabia que la seva parella era una entesa en grans felins.

—L'Ayla coneix els lleons de les caverne —va dir—. Potser li hauríem de demanar què en pensa.

En Joharran va assenyalar la noia amb el cap, fent la pregunta en silenci.

—En Joharran té raó. Saben que som aquí. I saben quants són ells i quants som nosaltres —va dir l'Ayla. I després va afegir—: Ens deuen veure com una colla de cavalls o urs i deuen pensar que poden detectar-ne un de dèbil. Crec que són nous en aquesta regió.

—Per què ho penses? —va preguntar en Joharran.

Sempre el sorprenien els coneixements que tenia l'Ayla dels caçadors de quatre potes i, per algun motiu, també era en moments com aquest que s'adonava més del seu accent estrany.

—No ens coneixen, per això estan tan tranquils —va continuar l'Ayla—. Si fossin una de les bandades que viuen per aquí, amb gent a prop, i que han estat empaitades o caçades unes quantes vegades, no crec que estiguessin tan despreocupats.

—Doncs, potser els hauríem de donar un motiu de preocupació —va suggerir en Jondalar.

En Joharran va arrufar les celles d'una manera que s'assemblava molt a la del seu germà petit però més alt. A l'Ayla li feia gràcia, però normalment ho veia sempre en moments en què somriure no era convenient.

—Potser seria més prudent evitar-los —va proposar el cap dels cabells foscos.

—No ho crec —va dir l'Ayla, abaixant el cap i mirant a terra.

Encara li costava portar la contrària a un home en públic, sobretot a un cap. Malgrat que sabia que era un comportament acceptable entre els zelandoniis (de fet, alguns caps eren dones, com ara la mare d'en Joharran i en Jondalar, en una època), el Clan, el poble que l'havia pujat de petita, no hauria tolerat aquest comportament en una dona.

—Per què no? —va preguntar en Joharran, ara ja amb tota la cara arrugada.

—Aquests lleons estan massa a prop de la llar de la Tercera Cova —va dir l'Ayla baixet—. Sempre hi haurà lleons pels voltants, però si s'hi senten còmodes, podrien arribar a pensar que aquest és un bon lloc per tornar a descansar i acabar veient les persones que se'ls acosten com a preses, sobretot els nens i els vells. Podrien ser un perill per a la gent que viu a Roca Dos Rius i a les altres coves properes, inclosa la Novena.

En Joharran va respirar fondo; després va mirar el seu germà de cabells rossos.

—La teva parella té raó, i tu també, Jondalar. Potser aquest és el moment de deixar clar a aquests lleons que no els permetrem d'instal·lar-se tan a prop de casa nostra.

—Seria un bon moment per fer servir els llançadors. Així podrem caçar des d'una distància segura. Uns quants caçadors dels nostres s'han estat entrenant —va dir en Jondalar. Era pensant en aquesta mena de situacions que havia volgut tornar a casa i ensenyar a tothom l'arma que havia inventat—. Potser ni tan sols els

haurem de matar, només ferir-ne un parell perquè sàpiguen que no se'ns han d'atansar.

—Jondalar —va dir l'Ayla, amb delicadesa. Ara es preparava per discrepar d'ell, o almenys plantejar una qüestió que ell hauria de considerar. Va tornar a mirar a terra; després, va aixecar el cap i el va mirar directament. No li feia por dir-li el que pensava, però volia ser respectuosa—. És cert que un llançador és una arma molt bona. Permet llançar una javelina petita a molta més distància que a mà i fa el tir més segur. Però més segur no vol dir segur del tot. Un animal ferit és imprevisible. I un amb la força i la velocitat d'un lleó de les cavernes, ferit i embogit de dolor, podria fer qualsevol cosa. Si decideixes utilitzar aquestes armes contra aquests lleons, no s'han de fer servir per ferir sinó per matar.

—Té raó, Jondalar —va dir en Joharran.

En Jondalar va mirar el seu germà amb preocupació, però després va somriure avergonyit.

—Sí que té raó. Però, per molt perillosos que siguin, sempre em desagrada matar un lleó de les cavernes si no cal. Són tan magnífics, es mouen amb tanta agilitat i elegància... Els lleons de les cavernes no han de tenir por de gaires coses. La seva força els dona seguretat. —Va mirar l'Ayla amb una espurna d'orgull i d'amor—. Sempre he pensat que el tòtem del Lleó de les Cavernes de l'Ayla li esqueia. —Perplex per haver mostrat els sentiments més íntims per la seva parella, se li van envermellir les galtes—. Sigui com sigui, em penso que aquest és un moment ideal per demostrar la utilitat dels llançadors.

En Joharran va veure que gairebé tots els viatgers se'ls havien acostat.

—Quanta gent tenim que pugui fer-los servir? —va preguntar al seu germà.

—Vejam, tu i jo, i l'Ayla, per descomptat —va dir en Jondalar, mirant cap al grup—. En Rushemar ha estat practicant molt i se'n surt força bé. En Solaban ha estat enfeinat fent uns mànecs d'ivori per a les eines d'alguns de nosaltres i no ha pogut entrenar-se gaire, però el domina prou per fer-lo servir.

—He provat el llançador unes quantes vegades, Joharran. No en tinc cap de meu i no me'n surto gaire bé —va dir la Thefona—, però puc llançar javelines a mà.

—Gràcies per recordar-m'ho, Thefona —va dir en Joharran—. Gairebé tots poden tirar sense llançador, incloses les dones. No ho hem d'oblidar. —Llavors va dirigir els seus comentaris al grup en

general—. Hem de deixar clar a aquests lleons que aquí no s'hi poden instal·lar. Tots els que vulguin encalçar-los, amb una llança de mà o amb un llançador, que vinguin cap aquí.

L'Ayla es va afluirar la manta portanadons.

—Folara, et pots quedar amb la Jonayla? —va preguntar, apropant-se a la germana petita d'en Jondalar—, si no és que prefereixes venir a caçar lleons de les cavernes.

—He sortit de cacera, però no me'n surto gaire bé amb la llança. Tampoc sóc gaire més bona amb el llançador —va dir la Folara—. Agafaré la Jonayla.

La petita ja estava del tot desperta i, quan la noia va estirar els braços per agafar-la, va anar de grat amb la seva tieta.

—Jo l'ajudaré —va dir la Proleva a l'Ayla. La parella d'en Joharran també duia un nadó, només uns dies més gran que la Jonayla, embolicat amb una manta, i un nen entremaliat de sis anys, que també calia vigilar—. Crec que ens hauríem d'endur tota la canalla d'aquí, potser darrere d'aquell sortint de roca o a dalt, a la Tercera Cova.

—És molt bona idea —va dir en Joharran—. Els caçadors que es quedin aquí, la resta torneu enrere, però a poc a poc. No feu moviments bruscos. Volem que aquests lleons de les cavernes es pensin que només voltem per aquí, com una bandada d'urs. I quan ens dividim, que ningú se separi del seu grup. Segurament aniran darrere dels que vegin sols.

L'Ayla es va girar a mirar els caçadors de quatre potes i va veure moltes cares de lleó que miraven cap a ells, molt alertes. Va observar com els animals es bellugaven i va començar a veure-hi alguns trets distintius, que la van ajudar a comptar-los. Va veure una gran femella que es girava com si res... no, es va adonar que era un mascle quan va veure les seves parts masculines des de darrere. Momentàniament, havia oblidat que allà els mascles no tenien crinera. Els lleons mascles de les cavernes a prop de la vall on ella vivia, a l'est, inclòs un que coneixia molt bé, sí que tenien pèl al voltant del cap i el coll, però no gaire abundant. «És una gran bandada», va pensar, «més de dues mans senceres de paraules de comptar, possiblement tres si hi incloem els joves».

Mentre els observava, el lleó gran va fer unes passes més pel camp i va desaparèixer entre l'herba. Era sorprenent que aquelles tiges altes i primes dissimulessin tan bé uns animals tan enormes.

Encara que els ossos i les dents dels lleons de les cavernes —als felins els agradava fer el cau a les coves, que conservaven els ossos que els animals deixaven enrere— tinguessin la mateixa forma que els

dels seus descendents, els quals un dia deambularien per les terres llunyanes del continent, molt al sud, eren més de la meitat més grans; alguns, gairebé el doble de grans. A l'hivern els creixia una pell gruixuda tan clara, gairebé blanca, que era un camuflatge pràctic enmig de la neu per a uns depredadors que caçaven tot l'any. La pell d'estiu també era clara, però més terrosa, i alguns dels felins encara l'estaven mudant i tenien un aspecte clapejat i, en certa manera, esparracat.

L'Ayla va observar com el grup compost majoritàriament per dones i nens se separava dels caçadors i es dirigia al penya-segat que acabaven de passar, juntament amb alguns joves i algunes dones que en Joharran els havia assignat per protegir-los, amb les llances a punt. Llavors va advertir que els cavalls semblaven nerviosos i va pensar que havia d'intentar calmar-los. Va fer un senyal al *Llop* perquè la seguís i va anar cap als cavalls.

La *Whinney* es va posar contenta en veure que l'Ayla s'acostava amb el *Llop*. L'euga no tenia por al gran cànid depredador; l'havia vist créixer des que només era una boleta peluda i havia ajudat a criar-lo. Però l'Ayla estava amoïnada. Volia que els cavalls recuessin rere la paret de pedra amb les dones i la canalla. Podia donar moltes ordres a la *Whinney* amb paraules i senyals, però no estava segura de com dir-li que havia d'anar amb els altres i no seguir-la a ella.

El *Llamp* va renillar quan la noia s'hi va apropar; semblava neguitós. L'Ayla va saludar el semental bai amb afecte, i va acariciar i donar copets a la jove poltra grisa; després va abraçar el robust coll groc fosc de l'euga, que havia estat la seva única amiga durant els primers anys de solitud quan va abandonar el Clan.

La *Whinney* va repenjar el cap a l'espatlla de l'Ayla en una posició de suport mutu que totes dues coneixien. La noia parlava a l'euga en una barreja de gestos i paraules del Clan, i de sons d'animals que imitava, el llenguatge especial que havia desenvolupat amb la *Whinney* quan era una poltra, abans que en Jondalar li ensenyés a parlar en la seva llengua. L'Ayla va dir a l'euga que anés amb la Folar i la Proleva. Tant si era que l'euga l'havia entès com si era que sabia que seria més segur per a ella i la seva cria, l'Ayla es va alegrar de veure que reulava cap al penya-segat amb les mares quan ella li va indicar aquella direcció.

Però el *Llamp* estava nerviós i alterat, i encara s'hi va posar més quan va veure que l'euga es començava a allunyar. Tot i ser adult, el jove semental estava acostumat a seguir la seva mare, sobretot quan l'Ayla i en Jondalar muntaven junts, però aquesta vegada no li va anar al darrere de seguida. Es va encabritar, va bellugar el cap i

va esbufegar. En Jondalar el va sentir, va mirar cap al semental i la noia, i s'hi va apropar. El jove cavall va renillar cap a l'home que se li acostava. Amb dues femelles al seu petit «ramat», en Jondalar va pensar que potser els instints protectors del semental es començaven a manifestar. L'home va parlar amb l'animal, el va acariciar i li va rascar els seus punts preferits per apaivagar-lo; després li va dir que seguís la *Whinney* i li va picar la gropa amb la mà. Va ser suficient per posar-lo en marxa en la bona direcció.

L'Ayla i en Jondalar van tornar amb els caçadors. En Joharran i els seus dos amics més íntims i consellers, en Solaban i en Rushemar, estaven junts enmig del grup que quedava. Ara semblava molt més petit.

—Hem estat parlant de com foragitar els lleons —va dir en Joharran quan la parella va arribar—. No estic segur de quina és la millor estratègia. Hem d'intentar encerclar-los o empenye'ls en una direcció concreta? La veritat és que sé com caçar per menjar: cérvols, bisons o urs, fins i tot mamuts. Amb l'ajuda d'altres caçadors, he mort un o dos lleons que s'havien acostat massa a un campament, però no és el tipus d'animal que caço normalment, i encara menys un grup sencer.

—Ja que l'Ayla coneix els lleons —va dir la Thefona—, preguntem-li-ho a ella.

El grup es va girar cap a la noia. Gairebé tots havien sentit a parlar del cadell ferit de lleó que havia acollit i criat fins que va ser un adult. Quan en Jondalar els va dir que el lleó feia el que ella li deia, com el llop, se'l van creure.

—Què en penses, Ayla? —va preguntar en Joharran.

—Veieu com ens observen, els lleons?; de la mateixa manera que nosaltres els observem a ells. Es veuen com els caçadors. Els podria sorprendre ser les preses per variar —va explicar l'Ayla, i va fer una pausa—. Crec que ens hauríem de mantenir junts, en grup, i caminar cap a ells cridant i parlant fort, potser, i veure si reculen. Però tingueu les llances a punt, per si algun ens ataca abans que decidim fer-ho nosaltres.

—Vols dir apropar-nos-hi directament? —va preguntar en Rushemar, amb expressió desconcertada.

—Podria funcionar —va dir en Solaban—. I, si ens mantenim junts, ens podem protegir els uns als altres.

—Sembla un bon pla, Joharran —va dir en Jondalar.

—Suposo que és el millor que tenim, i m'agrada la idea de mantenir-nos junts i protegir-nos els uns als altres —va dir el cap.

—Jo aniré al davant —va dir en Jondalar. Ja tenia la javelina a punt al llançador—. Amb això puc llançar una javelina més de pressa.

—N'estic segur, però esperem a acostar-nos-hi més, on tots ens sentim segurs de la nostra punteria —va dir en Joharran.

—Sí, és clar —va assentir en Jondalar—, i l'Ayla em donarà suport en cas que passi alguna cosa inesperada.

—Em sembla bé —va assentir en Joharran—. Tots necessitem un company; algú que faci de reforç dels que llencin primer, en cas que no l'encertin i els lleons ens ataquin en lloc de fugir. Els companys poden decidir qui llança primer, però serà menys embolicat si tot-hom espera un senyal abans de llançar.

—Quin senyal? —va preguntar en Rushemar.

En Joharran va callar un moment.

—Mireu en Jondalar. Espereu que llanci primer. Aquest pot ser el nostre senyal —va dir.

—Jo seré el teu company, Joharran —es va oferir en Rushemar.

El cap va assentir amb un gest.

—Necessito un reforç —va dir en Morizan. L'Ayla va recordar que era el fill de la parella d'en Manvelar—. No estic segur de dominar-ho, però m'he entrenat.

—Jo puc ser el teu reforç. He practicat amb el llançador.

L'Ayla es va girar en sentir la veu femenina i va veure que la que havia parlat era la Galeya, l'amiga pèl-roja de la Folara.

En Jondalar també es va girar. «Aquesta podria ser una manera d'acostar-nos al fill de la parella d'un cap», va pensar, i va mirar l'Ayla per veure si ella també se n'havia adonat.

—Jo puc acompanyar la Thefona, si vol —va dir en Solaban—, ja que jo també faré servir una llança, com ella, i no un llançador.

La dona jove li va somriure, contenta que l'acompanyés un caçador més madur i més experimentat.

—M'he entrenat amb un llançador —va dir en Palidar.

Era un amic d'en Tivonan, l'aprenent d'en Willamar, el mestre de comerç.

—Podem ser companys, Palidar —va dir en Tivonan—, però jo només sé fer servir la llança.

—Jo tampoc he practicat gaire amb el llançador —va dir en Palidar.

L'Ayla va somriure als joves. Com a aprenent de comerciant d'en Willamar, en Tivonan sens dubte seria el següent mestre de comerç de la Novena Cova. El seu amic Palidar havia tornat amb en Tivonan quan va anar a visitar la seva cova en una missió comercial breu, i

era el qui havia trobat el lloc on el *Llop* havia lliurat una baralla terrible amb altres llops, i hi havia portat l'Ayla. La noia el considerava un bon amic.

—No he practicat gaire amb aquest llançador, però sé fer servir la llança.

«Aquesta és la Mejera, l'acòlita del zelandoni de la Tercera», va recordar l'Ayla; també, que la noia era amb ells la primera vegada que l'Ayla havia entrat a la Fondària de Penya de la Font per buscar la força vital del germà petit d'en Jondalar, quan van intentar ajudar el seu élan a trobar el camí del món espiritual.

—Tots han triat un company, o sigui que només quedem nosaltres. No sols no he practicat amb el llançador, sinó que amb prou feines l'he fet servir —va dir en Jalodan, cosí d'en Morizan, fill de la germana d'en Manvelar, que estava de visita a la Tercera Cova. Tenia pensat viatjar amb ells a la Trobada d'Estiu per reunir-se amb la seva cova.

Ja estaven tots aparellats. Els dotze homes i dones que volien caçar un nombre igual de lleons; animals més ràpids, forts i ferotges, que vivien de caçar preses més dèbils. L'Ayla va començar a tenir dubtes i va esgarrifar-se de por. Es va fregar els braços i va sentir una erupció a la pell. Com podien dotze humans fràgils pensar a atacar una bandada de lleons? Va veure l'altre carnívor, el que coneixia, i va fer un senyal a l'animal perquè es quedés al seu costat, i va pensar: dotze persones i el *Llop*.

—Som-hi, doncs —va dir en Joharran—, però no us separeu.

Els dotze caçadors de la Tercera i la Novena coves dels Zelandoniis van caminar directament cap a la bandada d'enormes felins. Anaven armats amb llances, amb la punta de sílex esmolada, o d'os o d'ivori llimat per deixar una punta llisa i tallant. Alguns tenien llançadors, que podien propulsar una llança molt més lluny i amb molta més potència i velocitat que la mà, però abans ja havien mort lleons només amb llances. Aquesta ocasió seria una prova per a l'arma d'en Jondalar, però encara ho seria més del coratge dels que caçaven.

—Marxeu! —va cridar l'Ayla quan van començar a caminar—. No us volem aquí!

Uns quants més la van imitar, cridant, amb variacions, als animals, i amenaçant-los perquè se n'anessin d'allí.

Al començament, els felins, joves i grans, se'ls van quedar mirant. Llavors alguns es van bellugar i van tornar a l'herba que els amagava tan bé, però en van tornar a sortir, com si no estiguessin segurs del que havien de fer. Els que es van apartar amb els cadells van tornar sense ells.

—No sembla que sàpiguen què fer amb nosaltres —va dir la Thefona des del mig del grup de caçadors que avançava, sentint-se una mica més segura que quan havien sortit.

Però quan, de sobte, el mascle gran els va grunyar, tots es van sobresaltar i es van parar de cop.

—Ara no és el moment d'aturar-se —va dir en Joharran, continuant endavant.

Van tornar a caminar, primer en una formació una mica més desmanegada, però es van tornar a replegar i van seguir. Els lleons es van bellugar; uns es van girar i van desaparèixer entre l'herba alta, però el mascle gran va tornar a grunyar; després va iniciar un rugit mantenint la seva posició. Darrere seu estaven posicionats uns quants lleons grans més. L'Ayla copsava l'olor de la por dels caçadors humans i estava segura que els grans felins també. Ella també estava espantada, però la por era un sentiment que les persones podien vèncer.

—Ens hem d'anar preparant —va dir en Jondalar—. Aquest mascle no sembla content i té reforços.

—Des d'aquí hi arribes? —va preguntar l'Ayla.

Va sentir la sèrie de grunyts que normalment precedien el rugit d'un lleó.

—Segurament —va respondre en Jondalar—, però m'agradaria apropar-m'hi més per assegurar la punteria.

—I jo no estic segur de la meva punteria a aquesta distància. Ens hi hem d'acostar més —va dir en Joharran, sense parar d'avançar.

El grup es va replegar i va continuar caminant endavant, sense deixar de cridar, tot i que l'Ayla notava que els crits eren més incerts a mesura que s'acostaven als animals. Els lleons de les caverne es van quedar quiets i semblaven tensos mentre observaven l'avançament de l'estranya bandada, que no es comportava com animals de presa.

Llavors, de sobte, tot es va desencadenar alhora.

El gran lleó va rugir, amb un so brutal i eixordador, sobretot des de tan a prop. Es va abraonar sobre els homes a tota velocitat. En Jondalar, posicionat per tirar, va llançar la seva javelina quan va tenir l'animal més a prop.

L'Ayla havia estat observant la femella, a la dreta del lleó. Quan en Jondalar va fer el seu llançament, la lleona va saltar endavant corrent i es va catapultar per atacar.

L'Ayla va recular i va apuntar. Va tirar i va sentir que la part posterior del llançador amb la javelina muntada a sobre s'alçava gairebé

sense que ella se n'adonés. Per ella, era un gest tan natural que quasi no ho sentia com un moviment deliberat. Ella i en Jondalar havien utilitzat l'arma durant el viatge d'un any per tornar amb els zelandoniis i la dominava perfectament: era com una segona pell.

La lleona va volar, però la llança de l'Ayla la va trobar a mig camí; va encertar el gran felí des de sota, se li va clavar amb força al coll i li va obrir un tall sobtat i mortal. La lleona va caure a terra i la sang va sortir a raig fet.

La noia va treure ràpidament una altra javelina del carcaix i la va ficar al llançador, mentre comprovava què passava al seu voltant. Va veure sortir volant la llança d'en Joharran i que, un segon després, la seguia una altra llança. Va notar que en Rushemar estava en la posició característica de qui acaba de llançar. Va veure caure una altra gran lleona. Una segona llança va encertar la bèstia abans que toqués el terra. Encara venia una altra lleona. L'Ayla va llançar i va veure que algú altre havia fet el mateix un moment abans que ella.

Va agafar una altra llança i es va assegurar que estava ben posada: la punta, fixada a una vara curta i afuada de manera que es despregués de la vara principal de la llança, estava ben assegurada i el forat de l'extrem de la vara llarga de la llança s'encaixava en un ganxo a la part de darrere del llançador. Llavors va tornar a mirar al voltant. El gran mascle estava abatut, però es movia; sagnava, però encara era viu. La seva femella també sagnava, però no es movia.

Els lleons desapareixien entre l'herba tan de pressa com podien, i almenys un d'ells deixava un rastre de sang. Els caçadors humans es van tornar a replegar, van mirar al voltant i van començar a somriure.

—Crec que ens n'hem sortit —va dir en Palidar, amb un gran somriure.

No havia acabat de dir-ho quan el gruny amenaçador del *Llop* va captar l'atenció de l'Ayla. L'animal va saltar endavant separant-se dels caçadors humans, amb l'Ayla estalonant-lo. El lleó ensangonat s'havia posat dret i anava cap a ells. Se'ls va abraonar rugint. L'Ayla gairebé podia sentir la ràbia de l'animal i no li estranyava gens.

Just quan el *Llop* va arribar al costat del lleó i es preparava per atacar-lo, mantenint-se entre l'Ayla i el gran felí, la noia va llançar l'arma amb totes les seves forces. De cua d'ull, va veure que algú en llançava una altra alhora. Les dues llances van caure pràcticament al mateix moment amb un espetec sorollós. Tant el lleó com el *Llop* van caure, en un garbuix. L'Ayla va esbufegar quan els va veure rodolar per terra, xops de sang, tement que el *Llop* estigués ferit.